

самы-тѣ, чада мой, погрѣкете отеческо-
то тѣло въ земли-тѣ.

Тѣй като изрече, и догдѣ-то ученици-
тѣ са прощавахъ, протрѣ ногѣ, гави са
сѣ тыхо и весело лице, гледаше къмъ Анге-
лы-тѣ, кои-то бѣхъ дошли да принесѣтъ
неговъ-тѣ дѣши, като на свои пріатели,
и той си часъ заспа. Тогава ученици-тѣ,
понеговъ заповѣдь, като обвихъ тѣло-то
мѹ, скрихъ го въ земли-тѣ, и освѣнь тѣхъ
никой не знае и до днесъ гроба на Прп. Ан-
тоніа. — Такъвъ кѣше животъ-тѣ и смър-
та на тоа сватецъ; негова-та любовъ и слава
е прочюта по-всѣдѹ : въ Испаніѣ, Африкѣ,
Италіѣ Иллирикѣ и въ старыя Римъ. А това
не ме искаше самъ си Антоній, който гдѣ-
даше какъ да са укрье въ горѣ-тѣ, нѣ Богъ
поиска да покаже таковыя свѣтилникъ на
всички-тѣ, та кои-то го сдѣшатъ, наста-
влявани къмъ добродетель-тѣ, да са чюдѣтъ
на неговыя свѣтый животъ и да прославля-
ватъ Отца небеснаго, на кого-то ведно сѣ
еднородныя сынъ и св. Дѣхъ, да бѣде сла-
ва, благодареніе и поклоненіе во вѣкы аминъ.